

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ ЈУГОСЛАВИЈИ

Рок VII.

Нови Сад, петак 8. Августа 1930.

Ч. 28 (283)

Пред просвите схадзу.

Од председателя Р. П. Друштва, хтори тераз вледе за љуну пребива у галичанских Карратох, дознал сом же, же главна схадза нашей „Просвите“ буде тога року у Кошуре по Кирбају тога дне. Велька то народна ствар тоги нашо схадаки, бо вони уча појединцих жиц за цели народ, о њим думац, старац ше и за њго жертвац. Ми једен паракти народ, а паракти народ бара чекко виховац, да сам о себе дума. Паракти при својим роботох примушени думац са себе, за своју фамелију и за своју близину родзину. За тих хторих ма ради и виховац. Прето не легко Јому росцагнуц своје думи и своје старане на цели народ. Але кад народ ма исцу, та муша буц таки, хтори ше буду за њега старац — так исто јак и фамелија мушки мац таки особи, хтори на њу роби и старај ше о њи, бо ињашак би прецаца. А же мы име премало интелигенциј, так же име лем вали а не име анија једнога варошика, тога брига за народ спада на сам народ — сец повесц: на парастох. Правда, и мы име својих цколојованих предњакох, ћо водза „Просвите“, так прев њих би је Просвита аи не народзела, аи би је з места не могла рушиц. Але хед читам тих предњакох, та њих находзим дас тельо, јельо ест пальци на двох рукох. Тельо пальци досц за једнога човека, але не за цели народ. Треба то и таки пальци, хтори буду одберац и споживац поживене, јаке јм предњаци данао. Так родитељ ше оствају за хлеб и једене, принешу на стол, а дзеци зос својим руками јами беру и тримај себје поживене. Чежко родитељом, кад маю лем дроби дзеци, та јм сами муша ложку до устах давац. Таки дзеци о двојине герха за родитељох, ћо јм и робиц на њих не даваю.

На початку нашей „Просвите“ мож ше було баш, як то једен керестурски гајда виловед: „Просвита добра ствар, але где же пам ишичи?“ Нешка после једија рокох, уж добре видиме, же тога, ћо було најчешће, од чого аме ше најбаржай спреда бали, тога нам — голем дотерац — припадало најлегчейше. И школски књижки написали и календари нам више полни зос красним читаньем и нашо „Ноакија“ више заполнети. Пишемици ше панили и шицки таки ћо задармо писали, јак је любови гу својома народу.

Школски књижки и календар осигурачи. Але најо „Новини“ ше лесно тримају — дабоме лем пре пенажи. Прето па слідует народниј просвите схадаки треба да баж о тим буде главна бешеда. *Новини нам не шиму препаднуц!* Того нашо „писмо од родвина“, ћо нам кажди тиједень приходи, то јак витор, ћо розноши хмаре, да пада там, да је треба. През „Новипох“ будаје јак през устах.

Др. Г. Костельник.

У НАШИМ
ОТЕЧЕСТВУ.

Југославијским ро-
ботијама гледају Францу-
зи и пријају ище 5000 осо-

би. Осигурачи им 9 мешачни
заробок а надица виноши
25—50 франки на дзеј.

Проповеда џенеза.

У Србобрану була на пошти извесција п. Юлија Црвеня-
кова. Понеже је плаца була
малка то вона сама себе подвигла плацу на тог
способ, же придана ленеж ће посылаја далей, але го затримовала за себе. На тог способ проповедала 280.000
дни. Придана суду до Новога Сада.

**Сигурносци на наших
грађанцих** така, же народ
може живи у потпорним миру.
Недавно троме злодјеј-кача-
ци прешли з Албанија на на-
шу зему у намирену да
хладно и плячкају. Наша
стражи их обачели и шиц-
ких трох на јесце забили.

**Нову фабрику скла-
сце** збудовану у Панчеву једна
француска фирма зос капи-
талом од 225 милиони фран-
ки. У тежи фабрики могло
би најдесц заробок 300 ро-
ботија.

**Настрајаја од фляша
за суду.** У једном хотелу
у Вершецу експлодирала
фляша за суду а скло по-
ревало руку Франьови Ле-
рови и то так мојно, же
главна жила цалком прер-
езана. Да не було швидкай
до хиторске помоци, човек
би на месец умар.

Слава на Технију
при Новим Саду одбула је
тога року дни 5. т. м. зос
вељким торжеством. По-
божни народ зос далеких
крајох Југославије пришол
у численых процесијах. На-
шег руского народа було
тако зос Бачкеј и Срему.

ПОВОЛАНКА

На знанс даваме щицким југославијским Русином,
же ше тогорочна.

ХІ. ГЛАВНА СХАДЗКА РУСКОГА НАРОДНОГО ПРОСВИТНОГ ДРУЖТВА

отријма у Кошуре и то 29. августа

(дне по кирбају) на 9 годи. пред поладњем до Служби
Божјеј зос слідующим

ПРОГРАМОМ:

- I. Приват председателя и отворене гла. схадаки.
- II. Державна гимна.

- III. О дійствованю РНПД-а у р. 1929. Реферує тайник дружства.
 IV. Матеріалыс становіс РНПД-а у р. 1929. Реферує касир дружства.
 V. Декламация. Рецитує єден студент.
 VI. Реферада: О днешній гаудовской кризі и ей лікох.
 VII. Совітоване о будованю Народних Домох.
 VIII. О будучиосци Руских Новинох.
 IX. Евентуалия — предлоги явени напредок предсідальству 14 дні пред главу схадаку.
 X. Законччене з руску народну гимнку.

По гл. схадаки народна гесціна.

Модлім шиціах наших всіх, панотцох, же би дзень гл. схадаки оглантели у церквох и потолковали важне значене наших просвітних схадакох.

Шицку нашу интелигенцию и свідомих Русіюх братски поволуем, же би ше потрудзели и поробели кожди у своім валале, да ше цо у вешихм числу видземе на тут наші народны просвітни ірадняк.

До щешлівого видзеня у Конкурсе!

22. VII. 1930.

У мену РНПД-а
Двора Башадас,
 подпредсідатель РНПД-а

Дзециньство славних людзех.

За вельке число славных людзех знашэ же, а дзециньства були бара обдаровани. **Джон Стоарт Міл** як да ані небул дзецко. У трэцім року жывота, почал учыц греческі, а у седмім уж знал чытац и бешедоўцац. **Беніамін Дзісерімі**, англійски адвокат и філозоф, научыл азбуку скорей як знал бешедоўцац. У штвартым и пятім року писал стишкі на латынскай и греческай бешеди. **Меколі**, ап-

глійски дарысавник, чытал юткін у трэцім року. Уж у седмім року писал історию! Немецкі поета Гете буд од малючка бара обдаровани. Як дзеци славни були **Хуго Гроцій**, котры у у сноім петнастым року быў у ёднай дипломатскай комісіі у Паризу; **Лайбніц**, ёден од найславішых філозофох; и **Моцарт** найславнейшы музикант. Од славных женох **Жорж Санд**, **Мадам де Стал** и **Шарлота Бронты** уж у дзециньству указовали свой талант.

Дзеци котры познейше постаплю славни, звычайно наслідую особини веших од звычайных людзех. Исто так ше зна, же за розвіце духовно треба и одхованя. Но але ёсть дзецов котрых не треба одхованя, а ёсть котры го маю а илак ше душевно не розвію. Тому нам шведочча тоги приклады. **Карлайл** быў син муляра а **Кант** син ременяра.

Ест славных людзех котры у младосці не були ніяк развіты, так на пр. **Лафонтен**, **Сервантес**, **Коперник** и др. Случай тих славных можеме потолковац так, же якіи були у нормальных школах слабого успіху на ше познейше розвіли, лебо их талант не быў у младосці обачены.

Читайце „РУСКИ НОВИНИ“!

Трешене жемі и жэхогода. Число настрадаліх од трещеня жемі у Італиі віношус 10.000 особі. Дасклівалади несталі цалком зас жемі. За трещенем жемі прышли и інши исцесца. Так у Аўстралиі и Амерыкі велькі бурі поробіли непроповеданы чходи. У Русіі исто так было вельке трещене жемі. У варошу Гурьевавалела шеедна школа у котрой загинуло 30 дзяцей, ріка Урал ше бара віляла.

Амерыка праців Русії. Амерыка одредзела, же не допусти ніякім пронаведеннем зас Русіі да ше предаваю до Амерыкі. Прето 30 руских ладъох, котры были на драке за Амерыку мушели остац у европескіх пристанішах и враціц ше пазад.

Булгарским пешем куе ше у Нешту. Так же стри-

ло дала Булгарска. Виробиц ше ма 10 мільёнов фалати по 20 леві, 19 мільёна по 50 леві, а мільён и пол по 100 леві. Чежкосц пе-ніка віноші 160.000 ккт.

Неміри у Літвавоні. Опозиція роби на тым же би пришла до власці гоч якім способом па и зос революцию. Водя тей опозиції бувши предсідатель рэспублікі Валдемарас. Тэрэзія віда Интерніала Валдемараса до ёднай твердні на граніці Літваниі, а прето пришло до озбіль-них немірох.

Найстарши чловек швіта Зору-ага, котры навершел 156 рокі пришел щешліво до Амерыкі. Воні гвари, же у своім живоце нігда не пил напою и прето дожил толькі рокі. Поносус ше лем па свото жену, котра ма 65 рокі па гвари, же ё стара.

Кед Толвайскі вишол зос карчми, чухал задовольно руки и гуторел:

„Лем мало прычекайце“ — гуторел вон гібвацо. „Док я постанем надроботнік увидзіце ві мою власц“.

Карчмар вишол зос півніцы и прынес Толвайскому піво, котры го піл помалкі. Ёден од гострох понатрел на годзіну и захричал:

„Ище лем седем годзінні, а я думал же уж осем. Хей, карчмару, прынесь мі піва, а найлепшаго!“

„И мін! И мін!“ поведлі и друти, а и Толвайскі піталь погар піва.

Толвайскі помалкі віл и замі сказальки на годзінкі обращал назадок, попіл піво и охабел карчму без здравканя, а да го ніхто не видзел.

„Слала Богу же уж пошол тот обешчняк“ поведлі гості на карчми, накеди відаели же пет веци Толвайскага. „Досц кед го чловек видай з далёка, на мі уж у жалудку нёдобра!“

Другого рана рошірела ше зас вельку швіцкосць віст по валалу о віцерашнім страшнім злодійству. Шицки знали, же єден калфа нападнуги у лясі и чежко рансты одвежені до прытальні. Бара ше шицки зачудовали кед ше у Студеніцох гуторело же злодійство зробел Мірков. Суд дастал едно пісмо без потписа, у котрим ше гвари, же тут котры тут пісмо писал, збойск. Уж судайове прышли да віда цо ше дотоўдело и да вілая віновніка.

„Не правда“ цицед єден Мірков прыятель, котры бул у громаді прэц Міркову хи-

по Ф. Хофману:

Под жему.

(Преложеніе.)

Кед зішол долу положел драбину на старе место, прескел ограду и віпіл на улічку. През облак попатрел до хижі. Нука ище віс були дзеци и Міхалова мац, але Міркова не было. Дзеца фрініко оталь, пошол и почал руки чухац од за-довольства. Кед бул дас ста-кроцай од Мірковай хижі слатко ше имел.

„Добре!“ повед Толвайскі сам у себе. — „Шицко ли пошло краінс за руку! Бара краткое време було твой панье, мой Мірков. За даскелью дні буду твой жыті и руки повязаны зос занядама и ти будзеш шедзец у цемнін. Шешліва ци

драга, збойніку єден! А мнє най провадзи щесце бо ніхто други исходзен прыні на твой място лем я!“

По тих словох пошол до карчми. Вошол и шедніул за стол, башт под годзіну. Піталь погар піва. И кед карчмар пошол по піво, вон сказальки на годзінкі цо буда па облаці обращал дас за едину годзіну назадок. Ніеден гості того не обачел, бо ніхто не патрел на Толвайскага. Шицки обратілі очі од ньего. Кажды, озда, мерковал да го не видзен, одкеди його Богуміл побіл Мірковага Міхала и прето вон постал найгорні у валале. Шицки добре зібрали, же Богуміл то зробел по паредзеню свойого сца.

Толвайскі не думал о тим, як да ёшті інші не ста-

ФЕЛЬТОН

У Шпаниі дзецы без школох. Од року 1837. муша і у Шпаниі шыцкі дзецы ходзіць до школох, але нест доволіло школскіх адміністрацій. По найновішай школскай статистики два мільёны дзецах прета остава без школох.

Згорели на брадлох. У вадале Баніце при Коморону експлодирава машина і ас фалатамі жэлеза разнела трох хлопох на брадлох. Понеже настал огень, а вони буди чечко ранеты, то шыцкі троме нашли свою шмерц у плаамю.

На винчаню збешнел. Работніка Леонілда Грунд зос Оломуцу у Ческай укушт збешнелі чес. Ноі не пошол дораз до дохтора і рана не загоела. О даскелью тижні у церкви

кед стал на винчаню власна го хорота. Людзя го ледво зваладали і одведли до шпиталю.

Погреб без умартоха. У талінскім варону Вентвілью умар богаты житець Л. Бергамасци. Хованае ше одбуло парадно і кед спуцковали труну до гробу обачсли, же у пей нет мертвого цела. Пошли назад до шпиталю, у котрим Бергамасци умар и указало ше, же слугове забули положыць цело до труни, бо тот дзен бул кирбай а вони буди „подшмелены“.

Згорело 100 вагонів вітриону. При вадале Паскор (Румунія) дзе ше находзя велькі источнікі вітриону, бавели ше дзецы и занадели вітриону, котраго было сто вагонів.

НАШО ДОПИСІ.

Корчи, Галиция.

30. VII. 30.

Всім читальцам „Р. Новинок“ познати краі Восточных Карпат зос прынайменней спітовай краіні, дзе мушеваны катонаци чуваць гранцы австрійскай державы. З того во прыроды красного, а по памятку з киркавых біткох — страшнаго краю, посыпам, познам міжым Русію і Югославію.

Восточны-Ческі Карпаты, хтоўші не поцягли их єдно желье морло, — там од Високих Татроў аж до румунійских горох — постади ціттаром бесчисленных цітках, котры прылягаюць краіні краіні сінімі залівамі.

Горы и брэги, потокі и ракі

чуваю гробі тих познатых і неизвестных воініх, хтоўші потынули у киркавых біткох, або прашады у шайковых водах. Вядна погибаю целя и кесы приятельствах и неприятельствах у кетых гробах и кетых ціттарах. На цінтару у вадале Славенку пахаваці вядно і Турскі катонаци і рускі, яздарскі, швабскі — і других наційах. Меня ю уж зотарты з кръжыкіх, та ше не зна, хто су и однака су. Мацері и жесы пакаю за юма, а вони кола перакі, краіні жуброніядаго потока чекаю сінікое воскресенне з жертвіх. — Ту уж престала война и віда вічнік мир и покой.

Най ўж Господь за ю мукі и трапісанія паларуя вічну памят!

жу, „то віяк не годно будзе то зробел Мірков, шаў зос найлепши чловек у нашым вадале“.

„Хто зла? Увидзіме!“ позвед замі другі ас громады. „Дябл зашлі да хеды и найлепших людах. Цыгурно правда же дрэварэ видзея Міркова на месце дзе ше дагодзело збойство. А веци гуторя, же калфа сия богатых родичох и аже мал шмати, пенежы и вшэлікі ствары. Особено гааря же була драга годзінка зос ланцушком, але годзінку и ланцушок не нашли“.

„Було гоч що лев я гвардіям, же Мірков потполно пісвіновати“ позвед першы пагілано. „А чи не зна, хто пренапол ранетаго калфу?“

„Дабо не же ше зна. То була стара баба Юда, котра ишла праз лес и пренапол нещеснаго калфу, але лежал у креві на жемі.

Вона дораз поволада работнікох, кетрн ту бліско рубали дрэво, и модлела их за помоц. Людзя одвезли калфу до шпиталю, дзе фрінко дастал дохторску помоц. Думам, же го приведзли до Мірковай хижі да там разпознаў свой ствары, кед бы ше дахтора напіда“.

„Ніч не годны пайс!“ попед приятель Міркова Зімов. „Мірков не могол зробіц таке страшне діло, пре котре го обвиняю!“

„Ох!“ явел ше Толвайскі, котри ше умішал да громады. „Гвардіе, же не могол то зробіц? Но патрице пачыс надпятрачу. Панце, баш вам тераз выводаю зос хижі таго вадаго вреднаго, поштенаго и добраго чловека. Руки му звязали наспак, и панце, польцай ноши торбу якогошнік калфі. Красны то чловек тот Мірков. Збойнік и ніч веци. Так му и треба, бо таго и заслужел!“

„Лем будзе ціхо, Тол-

желни леси и польске квасе, жо им рошне на гробікі, заменюць сінікі ўх жыліх.

Красны то край Лісовіх Карпат. Не богаты, як наша Баччя, але скрыта у себе вельзя жемскага блага, жо го дармо будзець глядзець ішчэй.

Ту ци — азур — озеновы пажняцкі вівід, жо струї з ісловіх лесох; ту быстры поточкі яс рабамі-пістранікамі; ту жырдла жімнай кристаловай воды; ту источніцы нафты; ту вшэлікай файты доброго дрэва; кедріна карпатска, то і специяльнісць тых лесох. То дрэво, жо че до ніго хробак не дала, гоч як длуго стой. А дзенікі му з временем віше, баргает чэрнісану.

Верхі Карпатах то вообще ёдно лесово морло, хторе і віжме жалоне (ядловец-ітла). З того „желенаго морха“ чetu и бежа шыцкі поточкі и речкі и гуркітую водозады, шкоты и гуркады.

Тоты горскі поточкі задали шмерц не ёдному катоневі у вады. Пасцяга за собу падаю громаду хлопох, шо волили до ўх габох. Тоты гуркітны поточкі задаваю брыгу і нешкіа тутейшому народу.

Кед ше воды з горах параз

алею до потоках, теды вони лаку ношаюць, хижі, людох и жэніхі. Слабо і есть на потоках мости, бо тых вада однапль, гоч су як твардо спрашэнне. Прето людзя муша преходзіць рябікі пешо, або на кону, але пілікі места, які ше воляю „брэд“. Цагаю зарию и шено прэа воду, кед ё не премоціна. Но, ісразу однісла вода и кону і кон. Людзя ше тратя, — але чо шакаме, кед пак судльба така.

Чловек волі буда, як не будо, гоч му як чешко.

Рускі Керестур.

Дня 19. VII. т. р. у чешкай хороті т. е. у породзеню умарлаішнаго чеснаго газди Гайдук Чизмар Іоавена, родз. Ниславіска. Покойна пожыла 20 років світога земнога жывота, а 1 рок супружескага жывота. До вічнага спочынку випровадзело ю множеству народу, як младу и шыцкому народу познату известту. Вічнай сій памят.

Ласка Божка.

Родичі св. Гонората були погансі. Гонорат инце як христіанец уж осетел же християнска наука веіца и краша од поганской. Родичи го веіц водзели на вшэлікай забавы, да го з тим одбію од християнства, а вонк упрекосць тому стал ше ішче святим. Його брат Венанцій патрэл на недобры приклад

родичох и на добры приклад свойого брата Гонората, па ше на кояду одлучел пойсць за шлідами свойого брата.

Як видаміе трохіх ёст людзюх: 1) ёст таких ёс од младосці видза добры приклад, па веіц и сами постаню добры; 2) ёст таких ёс од младосці видза добры и злі приклад, а сами пойду за добрым прикладом; 3) ёст

я пришагам пред Богом же моі совісці чиста“.

„Ми ци вериме Мірков“, позвед Зімов и пришол папредок та сердечне прывітал свойого старого и добраго пайташа.

„Здрави будз за потіху“, одновед Мірков. „Я верію же Бог шыцко открые, так же тоги хтори гераз думаю, же сам виноваты, увидзя же я аошицким невиноваты. За терае мушым шыцку терху кошці на сваім хрибце. А тебе пайташу Зімов модлім да чуваш мою зармучену жену и сина Міхала. Им яшце найгоршее бо вони знаю, же я невиноваты. Чи ми обещуем же их будзеш чуваць, Зімов?“

„Обещуем!“ позвед плачучым гласом Зімов.

„З Богом приятель!“ позвед Мірков и пошол мирно зос полицаями.

Мало затым були заварти дзверы на цемніцы за Мірковом.

(Далей будзе.)

таких цо од младосци видзе нѣдобрій приклад а сами за то постражду добри." — У шицких случајох надвадала ласка Божја. А чом? Бо човек робел ведно зосю; або ик ще "гвари" чловек послушај глас Божји.

У покусах.

Знаме за св. Антония, же жал нѣльки покуси од дьявола, але шицки падвадаја. Зли дух му и. пр. у уяви представљај Јого красни мастој, як би вон могол жиц у самих забавах, а з другеј страни му представљај же њигда не годвеј буџ совершени — але Антоний ще модлес па прешли тоти покуси. Другирајај му представљај зли дух кояки гадни думи, покаданя и водне и вноци — але и тоти покуси з молитву и постом чадвадаја. И по једнай тајеј борби прегварел Антоний: „Исусе благи, где ши бул скорей, чом ши ми скорей не пришол помагац?" На то достал таки одвите: „Бул сом ту и патрел сом на твоју борбу и више ци будзем помагац". — Вредно послухај и луку св. Антония (ко ще тиче покусах), котри тајеј варе: „Насампрец мушиме буџ ошведочепи, же Бог нѣкаке зло не створел. Злоба у дьяволох не походи од створеня, але од их шлебодней воли, котру обрачели на зло. И прето, же скорей були ангели а тераз

ше цалком погубели, вони нам "загибај" и више патре нам спречиц да иб пойдаеме на њих место до неба. И хто ще баржей стара коло христијанскога совершенства, то тим баржей вони виे стараво Јого звесц з драги зос безбожними и гадними думами. З молитву и постом, правда, више их надвадаја; Лем же не думайце, же вони дају мира кед сце их раз одбили. Но нај час дьяволово обещања мало обманујо, якко треба да нас и Јого погрози мало страши; бо дьявол цигані, кед пак обещај, а цигані и кед пак ће грожи. Особливо патри нагнац на малодушносц тих котри ще обрацели гу Богу, и то з тим же им пригадус давни грихи. Але ми ще тријаме живеј правди Исус-Христовеј, а не неправди дьяволовеј. Найпосле Јого власц така слаба, же нїкого не надвада, хто ще сце тријама доброго. Оружје против Сотони то чисти живот и моцина вира. А дьявол цо найде злого у најеј наутри, то сце употребиц, да токо зло, цо с у нас ище баржей розшири, якко розширил и Юдову захлашоц, так же ше дал павесц на то да преда Исуса и на концу да лие обесиј." Св. Антоний изводиј два чесноти, з котрима найлепше можеме надвадаја покуси а то су: остојбјеноц и покора (скромносц).

ВШЕЛІЯЧИНА

Келко може жиц гамила през води? Ученјаци пренапали, же гамила по найвећији горучави може витринац без води в жиме 25 днј, а в леце 5 днј. У Сахари мају фату гамили, котра може в лене витринац 12 днј през води.

Найдавијаша проповедка о зајемију слунка. У Кипру је така проповедка: У петим року панована цара Чунг-Ханг жили на Јого двору двоме ученици Ги и Го. Вони жили против кинеским препису: пили, картали ше. Нараз ше стало цошка незвичайнје слунко зајемију и једији людјами настал велики страх. Прето их цар поволај пред себе

и дал забиц. — Немецки ученици по тај проповедки пренапали же пие слунко першија зајемијо 22. октобра 2.137 року пред Христом.

Найдавијаша биватеље при полох жемске кулї були Скандинавци. То то ще доказује по тим, же пренапали старе оружје јакога дакеди ишли Скандинавци, а тераз ишаја Лапанци биватеље тај севернји жеми.

Чудни вакацији. У америчким ворошу Лимейри цо ма 50.000 житеља једнога тижња нікто не умар. Гробар гвари, же му то перши тижњови одпочивок до 22 рокех.

Виходаја раз до тијем. — Цена на цели рок 100 динари. — За Америку 4 долари па урк. — Рукописи и други писма треба посылаји на адресу: „РУСКИ НОВИНИ“ Нови Сад Божовачева улица број 2. — Претплату па Рус. Нар. Просветне Друштво, Р. Крстур. (М. Мудри).

За редакцију одјактује: Јордан Павић, Војводе Божовића 2.

Властитељ: Рус. Нар. Просв. Друштво Р. Крстур (М. Мудри).

Штампарија „Натошевић“, С. Ђилатовић.

ЦВЕТОЧНИ ОДПОЧИВОК

Недеља XI.

Еванг. од Мафтеја, гл. XIV., зач. 59.

„И пришедше поклониша јму“.

Апостоли, гоч були простијији — з веќији часци простијији рибаре — скорей верели во Божество Исуса Христа, як шици и ученици књежевинци у законизацији, фарисеве и други панове. Вони у својији простији ишли за гласом својога здравого разуму и чистого шерца, па фришко обачели Исусову подприроду, и поклонили му ше. Кажди човек иши у себе сподобу образа Божјога, па кед ток образ зос величима грихами не загуби, не оскверни теди је сподобини, да понима највишија правди и тајни, бо го Господь Бог обдарел, як аме толковали зос седем дивнијима дарами: з разумом, волју, способносту духа и цела, шерцом, гласом совији, спознанијом щесца, и даром праведносци и сентиосци. У тим аме шицији людје сјдаки, па док аме у ласки Божјеј, шашуја нам таји Божјествени дари як седем слуника, да Бога спомијаме и да го любиме. Сама учепосци човека даја умножује силу, мој тих дарох, да ище лепије спозна Бога, по тата стечена му-

дроц в волју човечу досиди в добра и плодоносна док човек у ласки Божјеј. Чим човек спростији ласку Божју теди је тата ученијији цага па кршеу драгу. Так було и з фарисеји и з другима израиљским учитељима, котри по пријацији својији стеченеј ученоци је спалији ћеми, а то прето, „же возлюбиша баржей тму, як щветло т. е. баржей грих, як часноту. Апостоли були — правда — неуки людје, але любели правду, а мржели неправду, та им глава була бистрејша, разум и шерцо чистейше за понятије и пријатие вельких Божјих правдох. Апостоли похасновали својој дарији пријатији од Бога Јому на славу а себе па вичне љесце. Исус их любел, як видиме з евангелији и објаснал им вичне блаженство.

Так мame и ми шицији робији, кед сјеме буџ мили нашому Откупителю, а так Богу Духу Св. и Оцу Небесному. Тоти предивни дари не дани су човекови надаремпо. Треба да их видиме на тују циљ пре котру су му дати. О тим предмету будземе толковија далјији нашу евангелију, да видиме нач су нам шицији дари дани, и нач нам је даји појднији дар од Бога, по котим аме вичне блаженство.

Мих. Мудри.

Наша претплатници

Обновели претплату следујуши п. п.:

Михај Нада, Јања Иђош	за 1930/31. р. 200 динар.
Михај Михај, 548. Р. К.	за 1930. " 100 "
Панута Михај, Гука	" " 100 "
Русинска Нар. Читальня, Пишкуревци	" " 50 "
Михај Михај, Миошевци	" " 100 "
Дорохава Микола, Дирђев	" " 50 "
Молнар Дејти, 808. Р. К.	" " 30 "
Сабадоли Матеј, 25. Раковица	" " 50 "
Будински Дејчи, 1142. Р. К.	" " 50 "
Римар Микола, Ст. Вербас	" " 100 "
Винаја Марја, 789. Р. К.	" " 100 "
Салонат Добра, 423. Р. К.	" " 100 "
Роман Добра, 105. Р. К.	" " 100 "
Махај Добра, дечјар, 324. Р. К.	" " 100 "

ТАРГОВИНА

Жито	Дин. 180—182—	Овес	Дин. 155—160—
Кукурица	" 130—135—	Мука 0	310—320—
Ярец	" 115—120—	Мука 2	280—290—
		Мука 5	235—245—